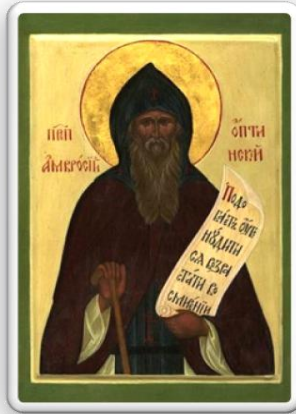

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΠΗΛΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ
ΚΑΤΑΦΩΤΙΣΜΟΝ

ΜΑΡΤΥΡΙΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ ἉΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 10^η Ὀκτωβρίου 2010 ἜΤΟΣ 3ον ΤΕΥΧΟΣ 127

Ὁ Ὅσιος Ἀμβρόσιος τῆς Ὀπτινα (Ρώσος) (εορτάζει 10 Ὀκτωβρίου)

Γεννήθηκε στις 23 Νοεμβρίου τοῦ 1812 στο χωριό Μεγάλο Λιπόβιτς τῆς περιφέρειας τοῦ Ταμπόφ. Ὁ πατέρας του ὀνομαζόταν Μιχαήλ Θεοδώροβιτς Γρένκωφ καὶ ἡ μητέρα του Μάρθα Νικολάγεβνα. Εἶχαν συνολικά ὀκτώ παιδιά καὶ ὁ Ὅσιος Ἀμβρόσιος ἦταν ἕκτος στὴν σειρά. Τὸ βαπτιστικὸ ὄνομα τοῦ Ὁσίου ἦταν Ἀλέξανδρος καὶ ἡ εὐσεβῆς οἰκογένειά του τὸν ἀνέθρεψε σύμφωνα μὲ τις ἐπιταγὲς τοῦ Εὐαγγελίου, ἂν καὶ ὁ ἴδιος, ἀπὸ μικρὸς, ἦταν πολὺ ζωηρὸς ἀλλὰ καὶ πολὺ εὐφυῆς.

Σπούδασε Ἱερατικὸ σεμινάριο καὶ στὴν ἀρχὴ ἔγινε δάσκαλος. Κατόπιν ἔγινε μοναχὸς στὴν Ὀπτινα καὶ στὶς 2 Φεβρουαρίου τοῦ 1843 Διάκονος. Στὰ τέλη τοῦ 1845 (9 Δεκεμβρίου) καὶ σὲ ἡλικία 33 χρονῶν, ἔγινε ἱερέας.

Σὲ λίγο ὁμως ἡ υγεία του χειροτέρευε, ἀλλὰ ἡ ζωὴ του ὑπῆρξε ὀσιακὴ καὶ ἄκρως εὐεργετικὴ στοὺς συνανθρώπους του. Εἶχε προορατικὸ χάρισμα καὶ ἴδρυσε γυναικεῖο κοινόβιο τὸ 1872. Οἱ δοκιμασίες ποὺ ὑπέστη ἦταν πολλὲς, ἀλλὰ αὐτὸς στάθηκε βράχος ὑπομονῆς καὶ ἔμπρακτος διδάσκαλος τῶν θεϊκῶν ἀρετῶν.

Πέθανε στὶς 10 Ὀκτωβρίου τοῦ 1891 καὶ ἀγιοποιήθηκε τὸ 1990.

24^η Ὀκτωβρίου 2010 «Ἡμέρα εἰκαιῶν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ μας».

Το πρόγραμμα τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου στὴν ηλεκτρονικὴ μας σελίδα: www.agioiapistoloi.gr

Η στάση μας απέναντι στον θάνατο

Ευαγγέλιο: Λουκ. ζ' 11 - 16

Του Αρχιμανδρίου Επιφανίου Οικονόμου

Η εκ νεκρών ανάσταση του μονογενούς υιού της χήρας της Ναϊν από τον Ιησού, όπως περιγράφεται στο σημερινό ανάγνωσμα από το κατά Λουκάν Ευαγγέλιο, μάς δίδει την αφορμή να μιλήσουμε για το γεγονός του θανάτου και να δούμε πώς πρέπει ο Χριστιανός, ως συνειδητό μέλος της Εκκλησίας, να τοποθετείται απέναντί του.

Είναι αλήθεια ότι ο θάνατος ανέκαθεν προκαλούσε στον άνθρωπο αισθήματα φόβου και αποστροφής. Γι' αυτό και ο άνθρωπος κάνει τα πάντα προκειμένου να κρατηθεί στη ζωή και ν' αυξήσει το προσδόκιμό της. Η στάση αυτή δικαιολογείται καθότι ο άνθρωπος, έχοντας ευεργετηθεί από τον Δημιουργό του με την ζώσα ψυχή, την οποία διαθέτει, έχει πλασθεί για την αθανασία. Ο θάνατος είναι κατάσταση ξένη προς την ίδια του τη φύση. Παράλληλα, όμως, είναι και δική του επιλογή, καθότι ο ίδιος άνοιξε τον δρόμο για την έλευσή του, με την αμαρτία και αποστασία από το θέλημα του Θεού. Καρποί του θανάτου, ως εκ τούτου, είναι ο πόνος, το αίσθημα της έλλειψης, η θλίψη, το κενό. Αποτέλεσμα όλων αυτών, για τον άνθρωπο που βρίσκεται μακράν του Θεού, είναι η απογοήτευση και η απελπισία.

Και ενώ για τους ανθρώπους ο θάνατος είναι γεγονός τρομακτικό και αποκρουστικό, η Εκκλησία τον τοποθετεί στη σωστή του θέση θεωρώντας τον αναπόφευκτη στιγμή της ζωής, κατά την οποία ο άνθρωπος μεταφέρεται από την μία όψη της ζωής στην άλλη, δηλ. από την κατάσταση της θνητότητας σ' αυτή της αθανασίας.

Στη σκέψη της Εκκλησίας το απευκαίιο είναι η απώλεια της ψυχής και όχι το γεγονός του θανάτου. Αυτό πρέπει να είναι και το ενδιαφέρον κάθε Χριστιανού, ο οποίος οφείλει να διάγει τη ζωή του, όχι απαρνούμενος αυτήν, αλλά προετοιμαζόμενος, δι' αυτής, για την προοπτική της αιωνιότητας. Η Εκκλησία διδάσκει ότι ο παρών βίος πρέπει να αντιμετωπίζεται σαν ένα πανδοχείο, στο οποίο ο άνθρωπος διαμένει για λίγες μόνο μέρες και, όσο καλό και πολυτελές κι αν είναι, προσδοκά, διαρκώς, την επιστροφή στην οικία του, έστω κι αν αυτή είναι λιτή και

απέριττη. Κατά τον ίδιο τρόπο, ο θάνατος είναι ο τρόπος επιστροφής του ανθρώπου στην οικεία γι' αυτόν κατάσταση της αιωνιότητας της Βασιλείας του Θεού, για την οποία είναι προορισμένος.

Έλεγε ο μεγάλος Ρώσος Ορθόδοξος Θεολόγος Μπερδιάγιεφ ότι «η ζωή δεν είναι ευγενής παρά γιατί περιέχει το θάνατο, που μαρτυρεί ότι ο άνθρωπος είναι προορισμένος για μια άλλη ύψιστη ζωή. Χωρίς τον θάνατο η ύπαρξη θα ήταν ευτελής και ανόητη»

Αλλά ο Θεός, που αντιμετωπίζει το πλάσμα του πάντοτε με απόλυτη αγάπη και ενδιαφέρεται για την σωτηρία της ψυχής του, επιτρέπει τον θάνατο και για έναν ακόμη λόγο, τον οποίο πρέπει να κατανοήσουμε και να αποδεχθούμε. «Ο φυσικός θάνατος πρέπει να ιδωθεί όχι αρχικά σαν τιμωρία, αλλά σαν μέσο ανακουφιστικό, δοσμένο από τον Θεό που αγαπάει. Μέσα στο έλεός Του ο Θεός δε θέλησε να συνεχίσουν να ζουν οι άνθρωποι απεριόριστα μέσα σ' ένα πεπτωκότα κόσμο, δεμένο για πάντα μέσα στον φαύλο κύκλο των δικών τους επινοημάτων κι έτσι έδωσε ένα τρόπο φυγής. Γιατί ο θάνατος δεν είναι το τέλος της ζωής, αλλά η αρχή της ανανέωσής της. Αποβλέπουμε, πέρα από τον φυσικό θάνατο, στην μελλοντική επανασύνδεση σώματος και ψυχής, στην καθολική ανάσταση την έσχατη Ημέρα»

Αντί, λοιπόν, αδελφοί, να δαπανούμε τον εαυτό μας καλλιεργώντας μέσα μας φόβο και τρόμο για τον επικείμενο θάνατο και αντί να στρεφόμεστε κατά του Θεού, όταν ο Εκείνος, από αγάπη παίρνει κοντά Του αγαπημένα μας πρόσωπα, οδηγούμενοι στην καταστροφική και δαιμονική απελπισία, ας φροντίσουμε για την ημέρα εκείνη και την ώρα της προσωπικής μας κρίσης ενώπιον του δικαιοκρίτου Χριστού. Και ας εκμεταλλευτούμε τον χρόνο της ζωής μας με τέτοιο τρόπο, ώστε την ώρα του θανάτου να ακούσουμε την Θεϊκή κλίση: *Ευ δούλε αγαθέ και πιστέ. Επί ολίγα ης πιστός, επί πολλών σε καταστήσω. Είσελθε εις την χαράν του κυρίου σου.*

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

του Φώτη Κόντογλου Από το βιβλίο «ΜΥΣΤΙΚΑ ΑΝΘΗ»

Ο άνθρωπος είναι σε όλα αχόρταγος. Θέλει να απολαύσει πολλά, χωρίς να μπορεί να τα προφτάσει όλα. Και γι' αυτό βασανίζεται.

Οποίος, όμως, φτάσει σε μια κατάσταση, πού να ευχαριστείται με τα λίγα, και να μη θέλει πολλά έστω και κι αν μπορεί να τα αποκτήσει, εκείνος λοιπόν είναι **ευτυχισμένος**.

Οι άνθρωποι δεν βρίσκουν πουθενά ευτυχία, γιατί επιχειρούν να ζήσουν χωρίς τον εαυτό τους. Αλλά όποιος χάνει τον εαυτό του, έχει χάσει την ευτυχία. Ευτυχία δεν είναι το ζάλισμα, πού δίνουν οι πολυμέριμες ηδονές και απολαύσεις, αλλά η ειρήνη της ψυχής και η σιωπηλή αγαλλίαση της καρδιάς. Γι' αυτό είπε ο Χριστός: «Ουκ έρχεται η βασιλεία του Θεού μετά παρατηρήσεως : ουδέ ερούσιν, ιδού ωδε, ή ιδού εκεί. Ιδού γαρ η **βασιλεία του Θεού εντός ημών εστί**».

Ξέρω καλά, τι είναι η ζωή που ζούνε οι λεγόμενοι κοσμικοί άνθρωποι. Οι άνθρωποι, δηλαδή, πού διασκεδάζουνε, που ταξιδεύουνε, που ξεγελιούνται με λογής- λογής θεάματα, με ασημαντολογίες, με σκάνδαλα, με τις διάφορες ματαιότητες. Όλα αυτά, από μακριά φαντάζουνε για κάποιο πράγμα σπουδαίο και ζηλευτό! Από κοντά, όμως, απορείς για την φτώχεια που έχουνε, και το πόσο κούφιοι είναι οι άνθρωποι που ξεγελιούνται με αυτά τα γιατροσόφια της ευτυχίας. Βλέπεις δυστυχισμένους ανθρώπους, που κάνουνε τον ευτυχισμένο! Κατάδικους, πού κάνουνε τον ελεύθερο! Άδειοι από κάθε ουσία! Τρισδυστυχισμένοι! Πεθαμένη η ψυχή τους! Και γι' αυτό ανύπαρκτη και η «ευτυχία», τους! Τελείως αποξενωμένοι από την Βασιλεία του Θεού!

Αλλά πώς να γίνει ψωμί, σαν δεν υπάρχει προζύμι; Και πώς να μην είναι όλα άνοστα, αφού δεν υπάρχει αλάτι;

Μη φοβάσαι, αδελφέ μου, να μείνεις μοναχός με τον εαυτό σου! Μη καταγίνεσαι ολοένα με χίλια πράγματα, για να τον ξεχάσεις! Γιατί όποιος έχασε τον εαυτό του, κάθεται με ίσκιους και με φαντάσματα μέσα στην έρημο του θανάτου. Αγάπησε τον Χριστό και το Ευαγγέλιο, περισσότερο από τις πεθαμένες σοφίες των ανθρώπων. Περισσότερο από κάθε τιμή και δόξα ετούτου του κόσμου. Και μοναχά ' τότε, θα χάρεσαι σε κάθε ώρα της ζωής σου. Κανένας δρόμος δεν βγάζει στην ειρήνη της καρδιάς, παρά μόνο ο Χριστός, που σε καλεί πονετικά και που σου λέγει: **«Εγώ εμί η οδός»**.